

P R Æ F A T I O.

eritate ad suam eos præsentiam evocatos interrogavit; si verè, ut ipse famâ comperit, sapientiam secum haberent. Quid dixerunt: Et habemus eam, & in nomine Domini dignè quærentibus dare parati sumus. Qui cùm inquisisset ab illis, quid pro ipsâ peterent, responderunt: Loca tantùm opportuna, & animas ingeniosas, & sine quibus peregrinatio transigi non potest, alimenta & quibus regamur. Quibus ille perceptis, ingenti gaudio repletus, primùm quidem apud se utrumque parvo tempore tenuit. Postea verò, cùm ad expeditiones bellicas urgeretur, unum eorum nomine *CLEMENTEM* in Galliâ residere præcepit: cui & pueros nobilissimos, mediocres, & infimos, satis multos commendavit; & eis, prout necessarium habuerant, victualia ministrari præcepit, habitaculis opportunis ad habitandum deputatis. Alterum verò nomine *ALBINUM* in Italiam direxit: cui & monasterium S. Augustini juxta Ticinensem urbem delegavit; ut illuc ad eum qui voluissent, ad discendum congregati potuissent. Audito autem Albinus de natione Anglorum, quàm gratanter sapientes viros religiosissimus Regum Carolus susciperet, consensâ navi venit ad eum *Et quæ sequuntur.*

Eadem ipsa ex Chronicis Metropolis Arelatensis producunt f. alii: quos Joannes Rossus Warwicensis secutus, in libro de Regibus ita rem narrat. Florentibus his diebus in Hiberniâ studiis liberalibus præ cæteris regnis, contigit duos Scotos monachos de Hiberniâ cum mercatoribus

)()(

f. Vincent. Specul. historial. l. 23, c. 173. & Antonin. Chronic. tit. 14, cap. 4. §. 12.